

BÁTHORI CSABA

Mázsás fehér

Kórházban

Itt minden fehér, acsargó fehér.
Fehér porcelánok várnak törésre.
Fehér a víz és az óra ütése.
Fehéren megy el minden, ami él.

A test borotvált, fehér húsú hal.
A végtagok épp alig fészkelődnek.
Embertelen púpja nőtt az időnek.
Világító fehér koporsó a fal.

Mázsás fehér ez a leterített hely,
hol egyszemélyes mítosz, ím, az ember
s megsejti utolsó lágy gurulását,

míg fehérben egy más anyag kikezdi.
Én s te, majd akkor látjuk újra egymást,
ha örökre csöndben tudunk maradni.

Búcsúzkodás I.

Amiben volt, nem fér abba a testbe.
Bogyós a szem, mintha az úrbe esne,
és egymást rágja a ragadozó fog,
s mint egy üres szénlyuk, a szája villog.

Máshova se, csak a szájára nézel,
mintha ott találkoznál az egészszel.
Más a fej szaga. Lassan megkívánja
fehér gyolcsok közt lappangó halála.

Nem hasonlít rád többé a barátod.
Fekve kihátrál, bár még jönni látod.
Szólni szeretne, de már csak a csönddel.

Egysejtű boldogtalanság magánya.
Meztelen bőre utolsó palástja.
Most kapjuk meg egymást, egyetlenegyszer.

